

Tato práce nachází svůj smysl v interpretaci obrazu Viktorky v *Babičce* Boženy Němcové jako autonomního tematického protikladu, který je schopen prostřednictvím literárního textu komunikovat se čtenářem podobně silně jako tradičně priorizovaný obraz babičky. Příčinou jisté sekundárnosti Viktorčina tématu byla skutečnost, že odborná recepce tohoto díla po dlouhou dobu směřovala mnohem spíše k idylickému nebo idylizujícímu přístupu. To je ale pouze jeden z interpretačních způsobů nebo, přesněji řečeno, jeho jedna strana. Tou druhou, relativně donedávna přehlíženou, je prostor, který autorka věnovala postavě Viktorky. V narativní a sémantické struktuře díla se projevuje tematická duálnost lidské lásky, která spíše text *Babičky* rozděluje, a protiklady obou výše uvedených ženských postav zvýrazňuje, než aby jejich zobrazené kontury mírnila v "harmonizující" kompozici. K tomuto tematickému zvýraznění podle mého posouzení přispívají především *prostorové* a *časové* souvislosti, které čtenáři zpřítomňují babiččino "štěstí" i Viktorčino "neštěstí".

Interpretace, kterou předkládám, prochází čtyřmi částmi: První a druhá se vztahují k předmětnému textu Boženy Němcové; třetí a čtvrtou, relativně významově samostatnou, tvoří básnická skladba Jaroslava Seiferta *Píseň o Viktorce* a filmová adaptace *Babička* scenáristy Františka Pavlíčka a režiséra Antonína Moskalyka.